

Det insurrektionella projektet

Alfredo Maria Bonanno

Ett insurrektionellt anarkistiskt projekt kräver en metod som både ger en bild av den värld vi eftersträvar och en bild av hur världen vi vill förstöra faktiskt ser ut. Att agera i små grupper baserade på affinitet uppfyller båda dessa krav. Makten i dagens samhälle har inte längre något direkt centrum utan är utspridd över hela den sociala terrängen. Att agera i små grupper gör det även möjligt för olika angreppsprojekt att sprida sig i denna terräng. Men ännu viktigare är att denna kampform gör våra mål till en del av medlen – revolten i sig blir ett nytt sätt att skapa relationer. Anarkister pratar alltid om att de är motståndare till avantgardism, men detta är egentligen ett motstånd mot evangelism – denna kvantitativa myt som försöker konvertera folk till en anarkistisk ideologi. När man agerar i små grupper och attackerar staten och kapitalet så använder man istället anarkismen som ett sätt att självständigt organisera sina egna projekt, i relationer baserade på affinitet (verklig kunskap och förtroende för varandra), inte som ett sätt att ansluta sig till ett visst trossystem. Då den är frigjord från det kvantitativa så låter sig den här metoden inte heller vänta tills ”omständigheterna är de rätta”, tills man är garanterad ett brett folkligt stöd, eller tills man är säker på vad resultatet blir – det är handling som inte går att mäta. Metoden bär alltså med sig världen vi eftersträvar inom sig – en värld av relationer som inte mäts, beräknas eller värderas.

När man väl har bestämt sig för att man inte längre ställer upp på att bli exploaterad och utnyttjad, och därmed för att attackera den sociala ordning som bygger på dominans och exploatering, så kommer frågan upp om hur man ska gå tillväga. Eftersom de av oss som reser sig till uppror inte kan låta sig organiseras av andra utan att falla under en ny form av dominans, så måste vi utveckla en förmåga att organisera våra egna projekt och aktiviteter – att foga samman de beståndsdelar som är nödvändiga för att agera projektuellt på ett koherent sätt.

Organisering, som jag använder termen här, betyder alltså att man sammanför de metoder och relationer som krävs för att vi själva ska kunna agera för våra egna intressen här i världen. Detta startar med beslutet att agera, beslutet att vår törst efter att ha hela vårt liv som vårt eget kräver av oss att vi kämpar mot staten och kapitalet, och mot alla de strukturer och institutioner som upprätthåller deras kontroll över våra existensvillkor. Ett sådant beslut sätter oss i en situation där vi måste utveckla specifika verktyg som gör det möjligt att agera på ett intelligent sätt. Först är det nödvändigt att göra en grundlig analys av hur exploateringen ser ut i dagsläget. Utifrån denna analys väljer vi ut vissa mål som vi vill uppnå, och metoder för att nå dessa mål utifrån de begär och idéer som driver oss. Dessa metoder, dessa verktyg för handling, måste först och främst innehålla sätt att göra våra begär, mål och idéer kända för andra för att kunna uppnå affinitet, finna andra med vilka vi kan bygga våra kampprojekt. Därför försöker vi skapa möjligheter för folk att mötas och diskutera, så att likheter och skillnader kan redas ut, och där man genom att vägra falsk enhet kan utveckla verklig affinitet – verklig kunskap om och, i sådana fall, hur vi kan samarbeta. Dessa verktyg möjliggör för projektualiteten hos upproriska individer att utvecklas till en kraft i rörelse, ett element som strävar mot den insurrektionella brytpunkten. Eftersom grunden för de relationer vi vill bygga vår verksamhet på är affinitet så är informalitet nödvändig – bara då kan dessa former bli uttryck för verkliga behov och begär.

Så, vår vilja att skapa uppror gör att vi måste förkasta all formell organisering, alla strukturer som baseras på medlemskap, och alla försök att sammanfoga alla olika kamper under ett formellt ledarskap – organisationens ledarskap. Dessa syntesstrukturer har vissa gemensamma drag. De har en formell teoretisk bas, en uppsättning doktriner som alla medlemmar förväntas hålla med om. Och då dessa grupper strävar efter höga medlemsiffror så tenderar denna bas att bli en minsta gemensamma nämnare – en uppsättning förenklade uttalanden utan analytiskt djup, och med en dogmatisk tendens som motverkar djupare analyser. De har också en formell praktisk inriktning – en viss mall för hur man ska agera – som gruppen som helhet använder för att bestämma vad de ska göra. Behovet som sådana grupper känner av att sammanföra de olika kamperna under sin egen ledning – i den utsträckning de lyckas med detta – leder till en formalisering och ritualisering av kamperna som slår undan grunden för all kreativitet och fantasi, och förvränger de olika kamperna till att bli simpla reklamverktyg för organisationen. Allt detta gör det tydligt att oavsett vilka uttalanden en sådan organisation än gör om hur upprorisk och revolutionär den är, så är dess främsta syfte ändå alltid att öka sitt medlemsantal.

Det är viktigt att inse att detta problem även kan existera där det inte skapats några strukturer. När anarkismen marknadsför sig på ett evangelistiskt sätt är det helt uppenbart att en formell teoretisk grund har dödat den mångfald av idéer som krävs för att kunna utveckla verkliga analyser. I en sådan situation blir även

praktiken – aktionsformerna – formaliserade. Det är bara att ta en titt på de ritualiserade konfrontationer, som så många anarkister använder sig av för att nå ut med sitt budskap, för att se att det är så. Den enda funktion som denna till synes informella formalisering har är att försöka övertyga olika kämpande människor om att de borde kalla sig anarkister, alltså att föra samman de olika kamperna till en syntes under den svarta fanans ledarskap. Eller med andra ord: att öka medlemsantalet i denna formella icke-organisation. Att vända sig till media för att förklara vad anarkismen är verkar stärka det här förhållningssättet till resten av den kämpande klassen. Det förstärker uppdelningen mellan anarkister och resten av de exploaterade i det här samhället då det ger intrycket av att anarkisterna har någon unik förståelse av saker och ting som automatiskt gör dem till ett revolutionärt avantgarde.

Så i syfte att bygga vårt insurrektionella projekt vill vi organisera oss informellt, både utan en formell teoretisk grund, så att idéer och analyser kan utvecklas fritt på ett sätt som tillåter oss att förstå nuet och agera mot det, och utan en formell mall för politisk praktik, så att vi kan agera med en smart projektuell spontanitet och kreativitet. En betydelsefull del av denna informella organisering skulle vara ett nätverk av likasinnade. Detta nätverk skulle baseras på en ömsesidig kunskap om varandra, vilket fordrar ärliga, raka diskussioner om idéer, analyser och mål. Det skulle inte vara nödvändigt att vara helt överens om allt, men det skulle vara nödvändigt med en verklig förståelse av olikheterna. Målet med detta nätverk skulle inte vara att rekrytera medlemmar – det skulle inte vara en medlemsorganisation – utan det skulle snarare utveckla metoder för att intervensera i olika kamper på ett insurrektionellt sätt, och metoder för att koordinera sådana interventioner. Grunden för deltagande skulle vara affinitet – vilket betyder möjlighet att agera tillsammans. Denna möjlighet härrör från att veta var man har varandra, och från att studera och analysera den sociala situationen tillsammans för att sedan kunna gå till gemensam handling. Eftersom det inte finns någon formell organisation att gå med i så kommer detta nätverk enbart att växa på grundval av äkta affinitet i teori och praktik. Formen för detta informella nätverk skulle utgöras av de verktyg vi utvecklar för att diskutera och analysera samhället, och av de metoder vi utvecklar för att intervensera i olika kamper.

Detta nätverk är i stort sett bara ett sätt för individer och små grupper att koordinera sina kamper. Platsen där saker och ting verkligen sker är i affinitetsgruppen. En affinitetsgrupp är en informell, tillfällig grupp grundad på affinitet – verklig kunskap om varandra – som bildas för att uppnå ett visst mål. Affinitet utvecklas genom att man fördjupar kunskapen om varandra, kunskap om hur de andra tänker i olika sociala frågor och vilka metoder de anser lämpliga att intervensera med i olika situationer. Riktig affinitet kan inte baseras på en minsta gemensamma nämnare, utan måste innehålla en verklig förståelse för såväl olikheter som likheter mellan de involverade, för det är genom kunskapen om våra olikheter som vi kan upptäcka vad vi faktiskt kan göra tillsammans. Eftersom affinitetsgruppen förenas kring ett visst specifikt mål så är det en tillfällig formation – en formation som upphör att existera då målet är uppnått. Alltså förblir den informell, utan medlemskap.

På denna informella grund, när vi väl inser att vår egen frihet kommer att förbli begränsad så länge makt-havarna fortsätter att kontrollera existensvillkoren för majoriteten av alla människors och förnekar dem möjligheten att bestämma över sina egna liv, inser vi även att vår egen frigörelse är beroende av intervention i hela den exploaterade klassens kamper. Vår inblandning är inte evangelistisk, den propagandistiska metoden skulle sätta oss på samma nivå som politiska rörelser. Vi är inte politiker eller aktivister, utan individer som vill ta tillbaks våra liv och därför går till handling för vår egen skull tillsammans med andra. Så vi förespråkar inte någon specifik anarkistisk organisation för de exploaterade att gå med i, inte heller någon doktrin att sätta tilltro till. Istället försöker vi knyta våra specifika kamper som anarkister till de kamper som resten av de exploaterade för, genom att uppmuntra till självorganisering och självbestämmande, och genom att vägra delegering och alla former av förhandlingar, tillmötesgåenden eller kompromisser med makten, och genom en praktik baserad på direkt aktion och på nödvändigheten av angrepp mot makt- och kontrollstrukturerna. Poängen är att uppmuntra och delta i specifika attacker mot specifika aspekter av staten, kapitalet och kontrollapparaten's olika delar.

Eftersom vårt syfte är att bekämpa vår egen exploatering tillsammans med andra exploaterade människor, och givetvis med målet att få detta att utvecklas till revolter, så finns det inga garantier för att vi ska uppnå några resultat – för utan en organisation som strävar efter ökat medlemsantal så kan vi inte heller söka efter ökande medlemssiffror. Det finns inget sätt att veta hur utgången blir. Men då vi inte har några garantier, ingen

säkerhet i att vi kommer uppnå våra mål, så är framgång inte heller det främsta motivet till att kämpa. Den främsta anledningen är att passivitet är ett garanterat nederlag, som leder till en tom och meningslös existens. Att gå till hand ling för att återerövra våra liv är redan det att återvinna det i kampen, att redan där bli herrar över våra egna öden, även om detta sker i en ständig kamp mot en monstruös världsordning som är fast besluten att krossa oss.

Varför vi är insurrektionella anarkister:

- Därför att vi kämpar tillsammans med de exkluderade för att mildra och i slutänden avskaffa det exploaterande systemet som de inkluderade tvingar på oss.
- Därför att vi anser det möjligt att bidra till utvecklingen av kamper som dyker upp spontant överallt och vända dem till massuppror, med andra ord riktiga revolutioner.
- Därför att vi vill förstöra det kapitalistiska systemet som, tack vare den omstrukturerade datateknologin medfört, inte är teknologiskt användbart för någon annan än dem som upprätthåller klassamhället.
- Därför att vi är för den omedelbara destruktiva attacken mot de strukturer, individer och organisationer som upprätthåller staten och kapitalet.
- Därför att vi konstruktivt kritiserar alla som befinner i en situation där de kompromissar med makten i tron att den revolutionära kampen är omöjlig i nuläget.
- Därför att vi istället för att vänta har beslutat oss för att gå vidare till handling, även om tiden inte är mogen.
- Därför att vi vill få ett slut på detta samhällstillstånd genast, istället för att vänta på att yttre omständigheter ska göra denna övergång möjlig.

Detta är orsakerna till att vi är anarkister, revolutionärer och insurrektionella.

Det Anarkistiska Biblioteket



Alfredo Maria Bonanno
Det insurrektionella projektet

Ursprungligen publicerad av Elephant Editions 2000, översatt av Batko-gruppen och publicerad i Dissident #2,
2005.

sv.anarchistlibraries.net